

LAND VAN WEERT

Secretariaat: Twijnderstraat 21 6006 NW Weert
Tel: 0495 526696 e-mail: landvanweert@d66.nl
Internet: www.d66landvanweert.nl

ALGEMENE BESCHOUWINGEN BEGROTING 2006 GEMEENTE WEERT

In het begin van de eenentwintigste eeuw lag, ingeklemd tussen de centrumsteden Eindhoven, Roermond en Exaten, de provincieplaats Weert. Het was een groene gemeente, een fijne plaats om in te wonen en te werken: het was *buitengewoon goed* in Weert.

Weert werd bestuurd door de jonge ambitieuze Jacques. Jacques kwam uit de grote stad en had minstens even grote ambities. Vol overgave stortte hij zich op zijn grote passie: politie en justitie. Daar viel gelukkig genoeg te doen, want de Weertenaar voelde zich onveilig. Flexibele verlichting op de Oelemarkt, knokploegen op Boshoven, afzwaaiende soldaten of wraaklustige Helmondse Marokkaantjes: Jacques zat er bovenop en gaf de Weertenaren het gevoel dat ze weer rustig konden slapen. De burgemeester waakt over ons.

Toch sliep hij zelf onrustig: met name het toenemende alcohol- en drugsgebruik onder jongeren verontrustte hem en ook de toekomst van Weert bezorgde hem menig rusteloos nachtelijk uur. Terwijl de wereld om ons heen in een rap tempo veranderde, bleef Weert een naar binnen gerichte stad. "Ze denken, dat ze het allemaal wel redden", mijmerde Jacques voor zijn slaapkamerraam aan de Koningshof kijkend naar de oneindige sterrenhemel. Terwijl hij peinsde, verplaatste hij zijn blik onbewust in de richting van Zuidoost Brabant: daar lonkte het hart van het 'brainport', waar hij Weert zo graag wilde binnenloodsen.

Iets zuidelijker, zo'n tweehonderd meter verderop brandde eveneens licht in een woning. Het was het onderkomen van Jan Peeters, de schatbewaarder van Weert.

Jan hing boven een stapel tekeningen van stadhuizen en zuchtte eens diep. Dit is onmogelijk, dacht hij. Hij zette nog een kop Senseo 'dark roasted' en boog zich opnieuw over de getallen en de tekeningen waarop groot het logo van BAM/Wilma prijkte. Ook hij vond het huidige stadhuis gewoon een lelijk ding en moest iedereen eigenlijk gelijk geven, die vond dat het snel plat moest. Maar zijn probleem was, dat hij geen andere bestemming wist voor het huidige pand. En nu lag het antwoord voor hem op de keukentafel. Eigenlijk wist hij niet goed wat hij met dit plan aanmoest: het klonk té goed, er moest toch ergens een addertje te vinden zijn...

Jan was dezer dagen sowieso niet te benijden. Vorige week nog, was hij diep in de nacht opgestaan om een bozige brief te schrijven aan de minister over de afschaffing van de OZB. Zo ongeveer het enige stuurmiddel wat er op gemeentelijk niveau was, werd hem door het kabinet afgenomen. De brief was een impulsief besluit geweest: de meerderheid van de gemeenteraad durft niet verder te bezuinigen, alle efficiencymaatregelen waren al genomen en nog was de begroting niet sluitend.

Zelf had hij de afgelopen jaren onvermoeibaar geprobeerd om bezuinigingen te realiseren, echter zonder succes. En in dit verkiezingsjaar besloot hij zelfs het woord 'dependance Stramproy' maar niet meer te laten vallen. Verspilde energie, dacht hij, Zijn blik viel op de begroting, die ergens in een hoek lag onder een dun laagje stof. Hij glimlachte bij de truc, die zijn ambtenaren voor hem hadden bedacht: de reserves aanspreken en als er nog een tekort was, dan was het, althans optisch, weg. Jan wist ook wel, dat dit natuurlijk een doorzichtig trucje was, maar hij kon altijd de bal terugkaatsen naar de fracties: laat hen maar aangeven waar het geld dan wel vandaan moest komen. Er kwam een citaat van Otto van Bismarck in hem op: "politiek is de kunst van het mogelijke". Hij dacht: die moet ik onthouden voor de raadsvergadering. Jan glimlachte.

Wie ook reden tot lachen had, was René Verheggen, wethouder van 'belangrijke en leuke dingen'. Ofwel, van ruimtelijke ordening, de kermis en de ijsbaan. Jaren had hij vergeefs geprobeerd om de skyline van Weert te verrijken met architectonische hoogstandjes. En nu, de Hameij, de Hoestoren: Weert ontwikkelt zich langzaam tot een paradijs voor gefortuneerde ouderen. Met uitzicht op, naar keuze, de kanaal of het spoor. Het spoor. René's gezicht vertrok. De trein was synoniem voor problemen: betaald parkeren aan de Parallelweg, de IJzeren Rijn. Hoewel hij faliekant tegenstander was van goederenvervoer, zag hij toch ook wel mogelijkheden bij de reactivering. Wat zou het niet betekenen voor de bezoekersaantallen van de stadskermis als via de trein het Vlaamse achterland kon worden ontsloten? En dan natuurlijk op elke kerk in Vlaanderen een grote, groene reclamespandoek voor de Weerter kermis.

Ondertussen trok Frans Maes nog een flesje Wertha-bier open en dacht terug aan de promotie van 'zijn' Stedelijke. Bij de harmonie kon hij tenminste de politiek vergeten: de Risse, de regio-VVV en al die andere zaken waarvan hij nooit had kunnen bevroeden, dat ze zo ingewikkeld waren. Vannacht had hij zelfs gedroomd over een roedel verdwaaide edelherten in de insectentuin van het NMC. Toch had deze droom hem op het idee gebracht dat al dat moois in het IJzeren-Man gebied maar eens samengebracht moest worden. In zijn enthousiasme kreeg Frans meer ideeën: misschien is op Delbroek wel een 'Ecopark' te realiseren. Hij had ooit gehoord, dat in Waalwijk op deze manier voor 7000 gezinnen stroom werd opgewekt op een oude stortplaats. Weer eens wat anders dan een golfbaan. Maar dit was Weert...en dus...

Weer een beetje zuidelijker lag ook iemand te lachen. Kuuëb had de buik volgegeten en lag breeduit te grijnzen in zijn bedje. Moeder zuchtte eens en boog zich nog eens over de stukken die ze drie maanden had moeten missen. Er was weinig veranderd. Skaters en skateboarders hadden nog steeds hun eigen problemen en voetbalverenigingen en schoolbesturen waren nog steeds aan het overleggen over mogelijke fusies, convenanten, intentieverklaringen en andere samenwerkingsverbanden. Het ging traag, maar er zat tenminste nog steeds vooruitgang in, sprak Marie-Michèle zichzelf moed in. Ze bladerde verder en haar oog bleef hangen bij het woord 'bisdom'. Na jaren praten zijn kerkbestuur en gemeente eindelijk akkoord over de grondruil, die nodig was voor de inrichting van het Kerkplein. Nu moest de bisschop nog zijn zegen geven: je zou er als goed katholiek opgevoed meisje bijna atheïst van worden. Op Keent was de afgelopen jaren flink gesloopt, maar in plaats van oude gebouwen, kende deze wijk nu een aantal 'plaza's' met steppe-achtige begroeiing. Marie-Michèle kon een ironisch lachje niet onderdrukken: de hoeveelheid groen is in Keent in elk geval toegenomen, dacht ze.

De wethouder onderhoud openbare ruimte had ondertussen andere zaken aan zijn hoofd dan de Keenter zandvlaktes. Bomen bijvoorbeeld. Hoewel Rob van Dooren geen touw kon vastknopen aan de wekelijkse lading brieven van Weertenaar Henk Verstappen, voelde hij best aan dat Verstappen ergens gelijk had. Kwaadaardige zwammen en ronkende kettingzagen bedreigden het groene Weert. Daar helpt geen bomenregister tegen. Verder ging Rob de laatste tijd extra vaak naar de McDonalds. Niet vanwege een verslaving aan junkfood, maar in de hoop een bestuurslid van het Waagtheater tegen het lijf te lopen.

Vijf wethouders en een burgemeester, elk met hun eigen problemen en uitdagingen, samen hebben ze hun vierde en laatste begroting van deze collegeperiode gepresenteerd. En helaas, wanneer we een vergelijking maken met de voorafgaande, wellicht de minst sprankelende. Eigenlijk is het, met wat positievere cijfertjes, een vrijwel een kopie van in elk geval het voorafgaande jaar. En natuurlijk doen we hiermee het College deels tekort: er is hard gewerkt en er is ook resultaat bereikt, denk alleen al aan de WMO en de vele bouwplannen die eindelijk letterlijk van de grond komen.

Maar het heilige vuur, de 'drive' lijkt er een beetje vanaf. Iets wat D66 betreurt. Dat is ook de reden waarom D66 heeft gekozen voor deze verhalende vorm. Kaderstellend is er niets nieuws en wij willen niet terugvallen op details. Een ludiek verhaal, maar met voor de goede verstaander, een heldere boodschap.

Namens D66,
Jeffrey Vossen